

THE TIPPING POINT

Presented By: Rabbi Boaz Tomskey
October 4, 2008

Outline

1. Isn't Korach a bad choice for the Shofer?
2. Why do we read about a story of a father who almost kills his son?
3. Was Avraham bloodthirsty?
4. Thanks Malcolm Gladwell! (no yawning please)
5. Why did Hashem procrastinate in making the ram?
5. How did Yosef get his last name? His tipping point
6. State of the union address. W.A. His tipping point
7. Roi Klein and his tipping point. What was yours?
8. The 3 long steps of Teshuva or one fast step?
9. Two stories from the Gemara of making a life decision.
10. My Shabbaton in Providence. (Thanks Josh E.)
11. The origin of "Shah".
12. Korach's sons made a split decision for the good.
13. The Rambam and the real tipping point. You do matter.
14. A Story of some Sailors?.
15. Your tipping point may literally be just a single drop!
16. It's too late? Rabbi Akiva had one at 40.
17. It works in reverse with Adam and Chava (but there is good news).
18. Well...it is Shabbos Shuva.

תהלים פרק מז

א לַמְנַצֵּחַ | לְבִנְי־קֹרַח מִזְמֹר: ב כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כֹף הִרְיעוּ לְאֱלֹקִים בְּקוֹל
רָנָה: ג כִּי־ה' עָלִינוּ נֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: ד יִדְבֹּר עַמִּים תַּחֲתִינוּ
וּלְאֲמִים תַּנְחֵת רַגְלֵינוּ: ה יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתָנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהָב סֵלָה:
ו עָלָה אֱלֹקִים בַּתְרוּעָה ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר: ז זָמְרוּ אֱלֹקִים זָמְרוּ זָמְרוּ לְמַלְכֵנוּ זָמְרוּ:
ח כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹקִים זָמְרוּ מִשְׁכִּיל: ט מֶלֶךְ אֱלֹקִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹקִים יֵשֶׁב
| עַל־כִּסֵּא קֹדֶשׁ: י נְדִיבֵי עַמִּים | נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם כִּי לְאֱלֹקִים
מִגִּנֵּי־אָרֶץ מֵאֲדָנֶעֱלָה:

1 For the Leader; a Psalm for the sons of Korah.

2 O clap your hands, all ye peoples; shout unto God with the voice of triumph.

3 For the LORD is most high, awful; a great King over all the earth.

4 He subdueth peoples under us, and nations under our feet.

5 He chooseth our inheritance for us, the pride of Jacob whom He loveth. Selah

6 God is gone up amidst shouting, the LORD amidst the sound of the horn.

7 Sing praises to God, sing praises; sing praises unto our King, sing praises.

8 For God is the King of all the earth; sing ye praises in a skilful song.

9 God reigneth over the nations; God sitteth upon His holy throne.

10 The princes of the peoples are gathered together, the people of the God of Abraham;
for unto God belong the shields of the earth; He is greatly exalted.

פרשת קרח

א וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קֵהָת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֶלְיָאָב וְאוֹן בֶּן־פִּלֵּת
בְּנֵי רְאוּבֵן:

רש"י במדבר פרק טז

בן יצחק בן קהת בן לוי - ולא הזכיר בן יעקב, שבקש רחמים על עצמו
שלא יזכר שמו על מחלוקתם, שנאמר (בראשית מט, ו) ובקהלם אל
תחד כבודי

Rashi, Rabbi Shlomo Yitzchaki (Rabbi Solomon ben Isaac, Isaacides) was born in Troyes, in northern France in 1040; and died in Worms in 1105. He studied in the academies (yeshivot) of Troyes, Mainz, and Worms. His teachers, Rabbi Jacob ben Yakar and Rabbi Isaac ben Judah, were students of Rabbeinu Gershom, Me'or Ha-Golah. In 1070, Rashi returned to Troyes and founded a yeshiva there, which was attended by students from far and near.

פרשת וירא

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַהֲאֱלֹקִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי ב וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אַהֲבָתָּ אֶת־יִצְחָק
וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אַרְצָּ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹדִי:

יֹא וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאָךְ הִי מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם | אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי:
יב וַיֹּאמֶר אֶל־תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל־הַנֹּעַר וְאֶל־תַּעֲשֵׂ לוֹ מֵאוֹמָה כִּי | עֲתָה יָדְעֵתִי
כִּי־יִרְאָ אֱלֹקִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ מִמֶּנִּי יג וַיֵּשֶׂא אַבְרָהָם
אֶת־עֵינָיו וַיִּרְאָ וְהִנֵּה־אֵיל אַחֲרָ נֶאֱחָז בִּסְבָךְ בְּקֶרְנָיו וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח
אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ: טז וַיֹּאמֶר...כִּי יַעֲזֹן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ: יז כִּי־בִרְךָ אַבְרָהָם וְהִרְבָּה אַרְבָּה אֶת־זַרְעוֹ
כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָחוּל אֲשֶׁר עַל־שִׁפְתַי הַיָּם וַיִּרְשׁ זַרְעוֹ אֶת שְׁעַר אֲיִבָיו:
יח וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקֹלִי:

1 And it came to pass after these things, that God did prove Abraham, and said unto him: 'Abraham'; and he said: 'Here am I.' 2 And He said: 'Take now thy son, thine only son, whom thou lovest, even Isaac, and get thee into the land of Moriah; and offer him there for a burnt-offering upon one of the mountains which I will tell thee of.' 3 And Abraham rose early in the morning, and saddled his ass, and took two of his young men with him, and Isaac his son; and he cleaved the wood for the burnt-offering, and rose up, and went unto the place of which God had told him. 4 On the third day Abraham lifted up his eyes, and saw the place afar off. 5 And Abraham said unto his young men: 'Abide ye here with the ass, and I and the lad will go yonder; and we will worship, and come back to you.' 6 And Abraham took the wood of the burnt-offering, and laid it upon Isaac his son; and he took in his hand the fire and the knife; and they went both of them together. 7 And Isaac spoke unto Abraham his father, and said: 'My father.' And he said: 'Here am I, my son.' And he said: 'Behold the fire and the wood; but where is the lamb for a burnt-offering?' 8 And Abraham said: 'God will provide Himself the lamb for a burnt-offering, my son.' So they went both of them together. 9 And they came to the place which God had told him of; and Abraham built the altar there, and laid the wood in order, and bound Isaac his son, and laid him on the altar, upon the wood. 10 And Abraham stretched forth his hand, and took the knife to slay his son. 11 And the angel of the LORD called unto him out of heaven, and said: 'Abraham, Abraham.' And he said: 'Here am I.' 12 And he said: 'Lay not thy hand upon the lad, neither do thou any thing unto him; for now I know that thou art a God-fearing man, seeing thou hast not withheld thy son, thine only son, from Me.' 13 And Abraham lifted up his eyes, and looked, and behold behind him a ram caught in the thicket by his horns. And Abraham went and took the ram, and offered him up for a burnt-offering in the stead of his son. 14 And Abraham called the name of that place Adonai-jireh; as it is said to this day: 'In the mount where the LORD is seen.' 15 And the angel of the LORD called unto Abraham a second time out of heaven, 16 and said: 'By Myself have I sworn, saith the LORD, because thou hast done this thing, and hast not withheld thy son, thine only son, 17 that in blessing I will bless

thee, and in multiplying I will multiply thy seed as the stars of the heaven, and as the sand which is upon the seashore; and thy seed shall possess the gate of his enemies; 18 and in thy seed shall all the nations of the earth be blessed; because thou hast hearkened to My voice.'

רש"י בראשית פרק כב

(יב) אל תשלח - לשחוט, אמר לו אם כן לחנם באתי לכאן, אעשה בו חבלה ואוציא ממנו מעט דם, אמר לו אל תעש לו מאומה, אל תעש בו מום:

פרקי אבות

ו עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, ואלו הן, פי הארץ, ופי הבאר, ופי האתון, והקשת, והמן, והמטה, והשמיר, והכתב, והמכתב, והלוחות. ויש אומרים, אף המזיקין, וקבורתו של משה, ואילו של אברהם אבינו. ויש אומרים, אף צבת בצבת עשויה:

פרשת וישב

פרק לט

א ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדהו שמה: ויהי אחר הדברים האלה ותשא אשת-אדניו את-עיניה אל-יוסף ותאמר שכבה עמי: ח וימאן | ולאמר אל-אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית וכל אשר-יש-לו נתן בידי: ט איננו גדול בבית הזה ממני ולא-חשד ממני מאומה כי אם-אותך באשר את-אשתו ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלקים: י ויהי כדברה אל-יוסף יום | יום ולא-שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: יא ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: יב ותתפשטו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויגס ויצא החוצה: יג ויהי כראותה כי-עזב בגדו בידה ויגס החוצה: יד ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: טו ויהי כשמעו כי-הרימתי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויגס החוצה: טז ותנח בגדו אצלה עד-בוא אדניו אל-ביתו: יז ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר-הבאת לנו לצחק בי: יח ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב

בְּגָדוֹ אָצִלְי וַיִּגָּס הַחוּצָה: יֵט וַיְהִי כְשִׁמְעַ אֲדָנָיו אֶת־דְּבָרֵי אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר דִּבְרָה
 אֵלָיו לֵאמֹר כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ וַיַּחַר אָפוֹ: כ וַיִּקַּח אֲדָנִי יוֹסֵף אֹתוֹ
 וַיִּתְּנֵהוּ אֶל־בֵּית הַסֹּהַר מִקְּדֹם אֲשֶׁר־אֶסְוִירי [אֶסְוִירִי] הַמֶּלֶךְ אֶסְוִירִים וַיְהִי־שָׁם
 בְּבֵית הַסֹּהַר:

1 And Joseph was brought down to Egypt; and Potiphar, an officer of Pharaoh's, the captain of the guard, an Egyptian, bought him of the hand of the Ishmaelites, that had brought him down thither. 7 And it came to pass after these things, that his master's wife cast her eyes upon Joseph; and she said: 'Lie with me.' 8 But he refused, and said unto his master's wife: 'Behold, my master, having me, knoweth not what is in the house, and he hath put all that he hath into my hand; 9 he is not greater in this house than I; neither hath he kept back any thing from me but thee, because thou art his wife. How then can I do this great wickedness, and sin against God?' 10 And it came to pass, as she spoke to Joseph day by day, that he hearkened not unto her, to lie by her, or to be with her. 11 And it came to pass on a certain day, when he went into the house to do his work, and there was none of the men of the house there within, 12 that she caught him by his garment, saying: 'Lie with me.' And he left his garment in her hand, and fled, and got him out. 13 And it came to pass, when she saw that he had left his garment in her hand, and was fled forth, 14 that she called unto the men of her house, and spoke unto them, saying: 'See, he hath brought in a Hebrew unto us to mock us; he came in unto me to lie with me, and I cried with a loud voice. 15 And it came to pass, when he heard that I lifted up my voice and cried, that he left his garment by me, and fled, and got him out.' 16 And she laid up his garment by her, until his master came home. 17 And she spoke unto him according to these words, saying: 'The Hebrew servant, whom thou hast brought unto us, came in unto me to mock me. 18 And it came to pass, as I lifted up my voice and cried, that he left his garment by me, and fled out.' 19 And it came to pass, when his master heard the words of his wife, which she spoke unto him, saying: 'After this manner did thy servant to me'; that his wrath was kindled. 20 And Joseph's master took him, and put him into the prison, the place where the king's prisoners were bound; and he was there in the prison.

רמב"ם הלכות תשובה פרק א

כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת
 מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב
 להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו'
 והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה,
 כיצד מתודין? אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי
 כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה, וזהו
 עיקרו של וידוי, וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה
 משובח.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מט עמוד ב

על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו.

רבינו ירוחם - תולדות אדם וחווה נתיב כב חלק ד דף קפח טור א

על מנת שאני צדיק אפילו רשע גמור מקודשת שמא הרהר תשובה בלבו. ויש מפרשים שאם הוא רשע לבריות כגון גזלן וכיוצא בו אין יכול להיות צדיק עד שישיב הגזלה ויש מפרשים דכיון שהרהר להשיב הגזלה הוא צדיק.

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יז עמוד א

והתניא: אמרו עליו על ר"א בן דורדיא, שלא הניח זונה אחת בעולם שלא בא עליה. פעם אחת שמע שיש זונה אחת בכרכי הים והיתה נוטלת כיס דינרין בשכרה, נטל כיס דינרין והלך ועבר עליה שבעה נהרות. בשעת הרגל דבר הפיחה, אמרה: כשם שהפיחה זו אינה חוזרת למקומה, כך אלעזר בן דורדיא אין מקבלין אותו בתשובה. הלך וישב בין שני הרים וגבעות, אמר: הרים וגבעות בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: + ישעיהו נד + כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה. אמר: שמים וארץ בקשו עלי רחמים, אמרו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: + ישעיהו נא + כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. אמר: חמה ולבנה בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: + ישעיהו כד + וחפרה הלבנה ובושה החמה. אמר: כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: + ישעיהו לד + ונמקו כל צבא השמים. אמר: אין הדבר תלוי אלא בי, הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה עד שיצתה נשמתו. יצתה בת קול ואמרה: ר"א בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא. בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בכמה שנים, ויש קונה עולמו בשעה אחת. ואמר רבי: לא דיין לבעלי תשובה שמקבלין אותן, אלא שקורין אותן רבי.

Surely it has been taught: It was said of **R. Eleazar b. Dordia** that he did not leave out any harlot in the world without coming to her. Once, on hearing that there was a certain harlot in one of the towns by the sea who accepted a purse of *denarii* for her hire, he took a purse of *denarii* and crossed seven rivers for her sake. As he was with her, she blew forth breath and said: As this blown breath will not return to its place, so will Eleazar b. Dordia never be received in repentance. He thereupon went, sat between two hills and mountains and exclaimed: O, ye hills and mountains, plead for mercy for me! They replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, *For the mountains shall depart and the hills be removed!* So he exclaimed: Heaven and earth, plead ye for mercy for me! They, too, replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, *For the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment.* He then exclaimed: Sun and moon, plead ye for mercy for me! But they also replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, *Then the moon shall be confounded and the sun ashamed.* He exclaimed: Ye stars and constellations, plead ye for mercy for me! Said they: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, *And all the hosts of heaven shall moulder away.* Said he: **The matter then depends upon me alone!** Having placed his head between his knees, **he wept aloud until his soul departed.** Then a *bath-kol* was heard proclaiming: '*Rabbi Eleazar b. Dordai is destined for the life of the world to come!*' Rabbi [on hearing of it] wept and said: One may acquire eternal life after many years, another in one hour! Rabbi also said: Repentants are not alone accepted, they are even called 'Rabbi'!

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

תנו רבנן: כשחלה רבי יוסי בן קיסמא, הלך רבי חנינא בן תרדיון לבקרו. אמר לו: רבי, מה אני לחיי העולם הבא? אמר לו: כלום מעשה בא לידך? אמר לו: מעות של פורים נתחלפו לי במעות של צדקה וחלקתים לעניים, אמר לו: אם כן, מחלקך יהי חלקי ומגורלך יהי גורלי.

רש"י מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

כלום מעשה בא לידך - ואשמע איך היית נוהג.

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

אמרו: לא היו ימים מועטים עד שנפטר רבי יוסי בן קיסמא, והלכו כל גדולי רומי לקברו והספידוהו הספד גדול, ובחזרתו מצאוהו לרבי חנינא בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה ומקהיל קהלות ברבים

וס"ת מונח לו בחיקו. הביאוהו וכרכוהו בס"ת, והקיפוהו בחבילי
 זמורות והציתו בהן את האור, והביאו ספוגין של צמר ושראום במים
 והניחום על לבו, **כדי שלא תצא נשמתו מהרה**. אמרה לו בתו: אבא,
 אראך בכך? אמר לה: אילמלי אני נשרפתי לבדי היה הדבר קשה לי,
 עכשיו שאני נשרף וס"ת עמי, מי שמבקש עלבונה של ס"ת הוא יבקש
 עלבוני. אמרו לו תלמידיו: רבי, מה אתה רואה? אמר להן: גליון
 נשרפין ואותיות פורחות. אף אתה פתח פיך ותכנס [בך] האש! אמר
 להן: מוטב שיטלנה מי שנתנה ואל יחבל הוא בעצמו. אמר לו
 קלצטונירי: רבי, אם אני מרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל
 לבך, אתה מביאני לחיי העולם הבא? אמר לו: הן. השבע לי! נשבע לו.
 מיד הרבה בשלהבת ונטל ספוגין של צמר מעל לבו, יצאה נשמתו
 במהרה. אף הוא קפץ ונפל לתוך האור. יצאה בת קול ואמרה: רבי
 חנינא בן תרדיון וקלצטונירי מזומנין הן לחיי העולם הבא. **בכה רבי**
ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים.

Our Rabbis taught: When R. Jose b. Kisma was ill, R. Hanina b. Teradion went to visit him. **'Rabbi,' said the other, 'How do I stand with regard to the world to come?'** — 'Is there any particular act that thou hast done?' he enquired. He replied: 'I once mistook Purim-money for ordinary charity-money, and I distributed [of my own] to the poor. 'Well then,' said he, 'would that thy portion were my portion and thy lot my lot.'

It was said that within but few days R. Jose b. Kisma died and all the great men of Rome went to his burial and made great lamentation for him. On their return, they found R. Hanina b. Teradion sitting and occupying himself with the Torah, publicly gathering assemblies, and keeping a scroll of the Law in his bosom. Straightaway they took hold of him, wrapt him in the Scroll of the Law, placed bundles of branches round him and set them on fire. They then brought tufts of wool, which they had soaked in water, and placed them over his heart, so that he should not expire quickly. His daughter exclaimed, 'Father, that I should see you in this state!' He replied, 'If it were I alone being burnt it would have been a thing hard to bear; but now that I am burning together with the Scroll of the Law, He who will have regard for the plight of the Torah will also have regard for my plight.' His disciples called out, 'Rabbi, what seest thou?' He answered them, 'The parchments are being burnt but the letters are soaring on high. 'Open then thy mouth' [said they] 'so that the fire enter into thee.' He replied, 'Let Him who gave me [my soul] take it away, but no one should injure oneself.' The **Executioner** then said to him, 'Rabbi, if I raise the flame and take away the tufts of wool from over thy heart, will thou cause me to enter into the life to come?' 'Yes,' he replied. 'Then swear unto me' [he urged]. He swore unto him. He thereupon

raised the flame and removed the tufts of wool from over his heart, and his soul departed speedily. The Executioner then jumped and threw himself into the fire. And a bathkol exclaimed: R. Hanina b. Teradion and the Executioner have been assigned to the world to come. When Rabbi heard it he wept and said: One may acquire eternal life in a single hour, another after many years.

פרי צדיק דברים פרשת נצבים

אמר כי תשוב אל ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך שהתשובה יהיה בכל לבב ובכל נפש. שכאן מדבר בכח התשובה שזדונות נעשות לו כזכויות. והוא על דרך שמצינו בגמרא (עבודה זרה י"ז א) **ברבי אלעזר בן דורדיא** שיצאה בת קול רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי עולם הבא. ואף שלא עשה אחר כך **שום מצוות ומעשים טובים ולא למד תורה**...וכל זה מפני שהתשובה היה בכל לבבך ובכל נפשך. ועל זה אמרו בגמרא שם בכה רבי ואמר וכו' יש קונה עולמו בשעה אחת וכו' ולא דיין וכו' אלא שקורין אותו רבי והלא רבי נקרא רק מי שמלמד לאחר? אך זה בעצמו הלימוד שלימד לישראל שאם יעשו תשובה בכל לב ונפש אז יהיו נעשים מכל העוונות זכויות ועליהם הוא יחיה וזוכה בשעה אחת לקנות עולמו. וזהו כי תשוב אל ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך שהתשובה יהיה בכל לב ונפש.

פרשת בראשית

ה וְאֶל-קַיִן וְאֶל-מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיַּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָנָיו:

5 but unto Cain and to his offering He did not turn. And Cain was very wroth, and his countenance fell.

במדבר פרק כו פסוק יא

ובני קרח לא מתו:

כתר יונתן במדבר פרק כו פסוק יא

(יא) ובניו של קרח לא היו בעצתו של אביהם והלכו אחרי תלמודו של משה הנביא ולא מתו במגפה ולא לקו בשרפה ולא טבעו בבליעת הארץ:

רש"י במדבר פרק כו פסוק יא

(יא) ובני קרח לא מתו - הם היו בעצה תחלה, ובשעת המחלוקת הרהרו תשובה בלבם, לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנם וישבו שם:

תורה תמימה במדבר פרק כו פסוק יא

ובני קרח לא מתו - תניא, בני עדת קרח נטלו חלק בארץ בזכות אבי אביהם ואבי אמותיהם, הדא הוא דכתיב ובני קרח לא מתו^ה [ירושלמי ב"ב פ"ח ה"ב]:

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קי עמוד א

+ במדבר כ"ו+ ובני קרח לא מתו, תנא, משום רבינו אמרו: מקום נתבצר להם בגיהנם, וישבו עליו ואמרו שירה. אמר רבה בר בר חנה: זימנא חדא הוה קאזלינא באורחא, אמר לי ההוא טייעא: תא ואחוי לך בלועי דקרח. אזיל חזא תרי בזעי דהוה קא נפק קיטרא מנייהו. שקל גבבא דעמרא, אמשייה מיא, ואותביה בריש רומחיה ואחלפיה התם, איחרך. אמר לי: אצית מה שמעת. ושמעית דהווי קאמרי הכי: משה ותורתו אמת, והן בדאים.

Notwithstanding the children of Korah died not. A Tanna taught: It has been said on the authority of Moses our Master: A place was set apart for them in the Gehennam, where they sat and sang praises [to God]. Rabbah b. Bar Hana said: I was proceeding on my travels, when an Arab said to me, 'Come, and I will shew thee where the men of Korah were swallowed up.' I went and saw two cracks whence issued smoke. Thereupon he took a piece of clipped wool, soaked it in water, attached it to the point of his spear, and passed it over there, and it was singed. Said I to him, 'Listen to what you are about to hear.' And I heard them saying thus: 'Moses and his Torah are true, but they [Korah's company] are liars.'

רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ד

אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר
עורו ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם
וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן
ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו
לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזוב כל אחד מכם דרכו
הרעה ומחשבתו אשר לא טובה,
לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי
וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב, חטא חטא אחד הרי
הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה,
עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות
וגרם לו ולהם תשועה והצלה שנאמר וצדיק יסוד עולם זה שצדק
הכריע את כל העולם לזכות והצילו, ומפני ענין זה נהגו כל בית
ישראל **להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצות** מראש
השנה ועד יום הכפורים יתר מכל השנה, ונהגו כולם לקום בלילה
בעשרה ימים אלו ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים...

One of the greatest Torah scholars of all time, **Rabbi Moses ben Maimon** (Rambam Maimonides) was born in Cordova, Spain in 1138, and died in Egypt in 1204. His father, Rabbi Maimon, was a dayyan in Cordova, and studied under Ri Migash (q.v.), the outstanding disciple of RiF. In 1148, after Spain was invaded by a fanatic Muslim tribe from North Africa, Rambam's family went into exile, and eventually settled in Fez, Morocco. The Rambam completed his commentary on the Mishnah (his first work) in 1168. This is the first widely accepted commentary written on the entire Mishnah.

ספר יונה פרק א

אִיְהוָה יְדַבֵּר-ה' אֶל-יוֹנָה בֶן-אֲמִתַּי לֵאמֹר: בְּקוֹם לְךָ אֶל-קִינֹנָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקָרָא עָלֶיהָ כִּי-עָלְתָה רָעָתָם לִפְנֵי: ג' וַיֵּקֶם יוֹנָה לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי ה' וַיֵּרָד יָפוֹ וַיִּמְצָא אֹנִיָּה | בָּאָה תַרְשִׁישׁ וַיֵּתֶן שְׂכָרָהּ וַיֵּרָד בָּהּ לָבוֹא עִמָּהֶם תַרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי ה': ד נָה' הַטִּיל רוּחַ-גְּדוֹלָה אֶל-הַיָּם וַיְהִי סַעַר-גְּדוֹל בַּיָּם וַהֲאֹנִיָּה חִשְׁבָה לְהִשָּׁבֵר: ה וַיִּירָאוּ הַמִּלְחִים וַיַּזְעִקוּ אִישׁ אֶל-אֶלְהֵיָו וַיִּטְלוּ אֶת-הַפִּלִּים אֲשֶׁר בָּאֹנִיָּה אֶל-הַיָּם לְהִקָּל מַעֲלֵיהֶם וַיִּזְנֶה יָרֵד אֶל-יַרְכְּתִי הַסְפִּינָה וַיִּשְׁכַּב וַיִּרְדָּם: ו וַיִּקְרַב אֵלָיו רֵב הַחִבֵּל וַיֹּאמֶר לוֹ מֶה-לָּךְ נִרְדָּם קוֹם קָרָא אֶל-אֱלֹקֶיךָ אוֹלֵי

יתעַשֶׂת הָאֱלֹקִים לָנוּ וְלֹא נֹאבֵד: ז וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לְכוּ וְנִפְּלֶה גּוֹרְלוֹת
 וְנִדְעָה בְּשִׁלְמֵי הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ וְיִפְּלוּ גּוֹרְלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרֵל עַל־יוֹנָה: ח וַיֹּאמְרוּ
 אֵלָיו הַגִּידָה־נָא לָנוּ בְּאִשֶּׁר לְמִי־הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ מִה־מְלֹאכְתְּךָ וּמֵאֵין תִּבּוֹא מֶה
 אֲרָצְךָ וְאִי־מֵזָה עִם אֹתָהּ: ט וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבְרִי אֲנֹכִי וְאֶת־ה' אֱלֹקֵי הַשָּׁמַיִם
 אֲנִי יָרָא אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבֶּשֶׁה: י וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יְרָאָה גְדוֹלָה
 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־זֹּאת עָשִׂיתָ כִּי־יִדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלִּפְנֵי ה' הוּא בָרַח כִּי הִגִּיד
 לָהֶם: יא וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־נַּעֲשֶׂה לָּךְ וְיִשְׁתַּק הַיָּם מֵעַלֵּינוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר:
 יב וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׂאוּנִי וְהִטִּילְנִי אֶל־הַיָּם וְיִשְׁתַּק הַיָּם מֵעַלֵּיכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי
 בְּשָׁלִי הִסָּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם: יג וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל־הַיַּבֶּשֶׁה וְלֹא
 יָכְלוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם: יד וַיִּקְרָאוּ אֶל־ה' וַיֹּאמְרוּ אָנָּה ה' אֱלֹהֵי־נָא
 נֹאבֹדָה בְּנַפְשׁ הָאִישׁ הַזֶּה וְאַל־תִּתֵּן עָלֵינוּ דָּם נִקִּיא כִּי־אַתָּה יְהוָה כֹּאֲשֶׁר חִפְצָתָ
 עָשִׂיתָ: טו וַיִּשְׂאוּ אֶת־יוֹנָה וַיִּטְלֻהוּ אֶל־הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזַּעֲפּוֹ: טז וַיִּירָאוּ
 הָאֲנָשִׁים יְרָאָה גְדוֹלָה אֶת־ה' וַיִּזְבְּחוּ־זֶבַח לֵה' וַיִּדְּרוּ נְדָרִים:

1 Now the word of the LORD came unto Jonah the son of Amittai, saying: 2 'Arise, go to Nineveh, that great city, and proclaim against it; for their wickedness is come up before Me.' 3 But Jonah rose up to flee unto Tarshish from the presence of the LORD; and he went down to Joppa, and found a ship going to Tarshish; so he paid the fare thereof, and went down into it, to go with them unto Tarshish, from the presence of the LORD. 4 But the LORD hurled a great wind into the sea, and there was a mighty tempest in the sea, so that the ship was like to be broken. 5 And the mariners were afraid, and cried every man unto his god; and they cast forth the wares that were in the ship into the sea, to lighten it unto them. But Jonah was gone down into the innermost parts of the ship; and he lay, and was fast asleep. 6 So the shipmaster came to him, and said unto him: 'What meanest thou that thou sleepest? arise, call upon thy God, if so be that God will think upon us, that we perish not.' 7 And they said every one to his fellow: 'Come, and let us cast lots, that we may know for whose cause this evil is upon us.' So they cast lots, and the lot fell upon Jonah. 8 Then said they unto him: 'Tell us, we pray thee, for whose cause this evil is upon us: what is thine occupation? and whence comest thou? what is thy country? and of what people art thou?' 9 And he said unto them: 'I am an Hebrew; and I fear the LORD, the God of heaven, who hath made the sea and the dry land.' 10 Then were the men exceedingly afraid, and said unto him: 'What is this that thou hast done?' For the men knew that he fled from the presence of the LORD, because he had told them. 11 Then said they unto him: 'What shall we do unto thee, that the sea may be calm unto us?' for the sea grew more and more tempestuous. 12 And he said unto them: 'Take me up, and cast me forth into the sea; so shall the sea be calm unto you; for I know that for my sake this great tempest is upon you.' 13 Nevertheless the men rowed hard to bring it to the land; but they could not; for the sea grew more and more tempestuous against them. 14 Wherefore they cried unto the LORD, and said: 'We beseech Thee, O LORD, we beseech Thee, let us not perish for this man's life, and lay not upon us innocent blood; for Thou, O LORD, hast done as it pleased Thee.' 15 So they took up Jonah, and cast him forth into the sea; and the sea ceased from its raging. 16 **Then the men feared the LORD exceedingly;**

and they offered a sacrifice unto the LORD, and made vows.

רש"י יונה פרק א פסוק טז

(טז) וידרו נדרים - שיתגיירו:

מסכת יומא

ט האומר, אֶחָטָא וְאֶשׁוּב, אֶחָטָא וְאֶשׁוּב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אֶחָטָא וְיוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אין יום הכפורים מכפר. עֲבֻרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר. עֲבֻרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, (ויקרא טז) מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ, עֲבֻרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר. עֲבֻרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהָרִין, וּמִי מִטְהָר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׁבַע שָׁמַיִם, שְׁנַאֲמַר, (יחזקאל לו) וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם. ואומר, (ירמיה יז) מִקְנוֹת יִשְׂרָאֵל ה', מִה מְקִנָה מִטְהָר אֶת הַטְּמֵאִים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

Akiva ben Yosef ben Avraham was not always a great sage. In fact, he was the son of a convert who was once a thoroughly ignorant and illiterate shepherd. So poor and downtrodden a figure was Akiva ben Yosef that his father-in-law, one of the wealthiest men in Israel, disinherited his daughter, Rachel, for marrying him.

At the age of forty, **Akiva's life changed suddenly**. One day, while out tending his flocks, he noticed a rock with a strange hole going straight through it. This hole was created by constantly dripping water. Akiva ben Yosef decided then and there to go and learn Torah, for if dripping water could bore a hole into solid rock, then even he, a forty year old man could learn Torah through constant effort. He had to start from scratch, for Akiva ben Yosef did not even know the aleph-bet!

בראשית רבה (וילנא) פרשה כב

יג ויצא קין מלפני ה', מהיכן יצא, רבי יודן בשם ר' איבו אמר הפשיל דברים לאחוריו ויצא, כגונב דעת העליונה, רבי ברכיה בשם רבי אלעזר ברבי שמעון אמר יצא כמפריס וכמרמה בבוראו, רבי חמא בשם רבי חנינא בר רבי יצחק אמר יצא שמח, היך מה דאת אמר (שמות ד) הנה הוא יוצא לקראתך וגו', פגע בו אדם הראשון א"ל מה נעשה בדינך, א"ל עשיתי תשובה ונתפשרתי, התחיל אדה"ר = אדם הראשון = מטפח על פניו, אמר כך היא כחה של תשובה ואני לא הייתי יודע מיד עמד אדה"ר ואמר (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת וגו', א"ר לוי המזמור הזה אדה"ר אמרו ונשתכח מדורו ובא משה וחדשו על שמו מזמור שיר ליום השבת **טוב להודות לה'** וגו'.

Malcolm Gladwell-The Tipping Point

The possibility of **sudden change** is at the center of the idea of the Tipping Point -- **big changes occurring as a result of small events**. If we agree that we are all, at heart, gradualists, our expectations set by the steady passage of time, is it reassuring to think that we can predict radical change by pinning their tipping points? Can we really ensure that the unexpected becomes the expected?

1. What is *The Tipping Point* about?

It's a book about change. In particular, it's a book that presents a new way of understanding why change so often happens as quickly and as unexpectedly as it does. For example, why did crime drop so dramatically in New York City in the mid-1990's? How does a novel written by an unknown author end up as national bestseller? Why do teens smoke in greater and greater numbers, when every single person in the country knows that cigarettes kill? Why is word-of-mouth so powerful? What makes TV shows like Sesame Street so good at teaching kids how to read? I think the answer to all those questions is the same. It's that ideas and behavior and messages and products sometimes behave just like outbreaks of infectious disease. They are social epidemics. *The Tipping Point* is an examination of the social epidemics that surround us.

2. What does it mean to think about life as an epidemic? Why does thinking in terms of epidemics change the way we view the world?

Because epidemics behave in a very unusual and counterintuitive way. Think, for a moment, about an epidemic of measles in a kindergarten class. One child brings in the virus. It spreads to every other child in the class in a matter of days. And then, within a week or so, it completely dies out and none of the children will ever get measles again. That's typical behavior for epidemics: they can blow up and then die out really quickly, and even the smallest change -- like one child with a virus -- can get them started. My argument is that it is also the way that change often happens in the rest of the world. Things can happen all at once, and little changes can make a huge difference. That's a little bit counterintuitive. As human beings, we always expect everyday change to happen slowly and steadily, and for there to be some relationship between cause and effect. And when there isn't -- when crime drops dramatically in New York for no apparent reason, or when a movie made on a shoestring budget ends up making hundreds of millions of dollars -- we're surprised. I'm saying, don't be surprised. This is the way social epidemics work.

3. Where did you get the idea for the book?

Before I went to work for The New Yorker, I was a reporter for the Washington Post and I covered the AIDS epidemic. And one of the things that struck me as I learned more and more about HIV was how strange epidemics were. If you talk to the people who study epidemics--epidemiologists--you realize that they have a strikingly different way of looking at the world. They don't share the assumptions the rest of us have about how and why change happens. The word "Tipping Point", for example, comes from the world of epidemiology. It's the name given to that moment in an epidemic when a virus reaches critical mass. It's the boiling point. It's the moment on the graph when the line starts to shoot straight upwards. AIDS tipped in 1982, when it went from a rare disease affecting a few gay men to a worldwide epidemic. Crime